

Arrest

nr. 122 347 van 11 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 juni 2013 een aanvraag in om, in haar hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belgische onderdaan, in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 november 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 17 december 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.06.2013 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Ghanese

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de Belgische onderdaan over ontoereikende bestaansmiddelen beschikt. Immers, uit de aangebrachte documenten blijkt dat de moeder van betrokkene tewerkgesteld is met een deeltijdse arbeidsovereenkomst. De inkomsten die hieruit gewonnen worden zijn niet voldoende om aan betrokkene een behoorlijke levensstandaard te geven. Immers, het gemiddelde nettoloon voor de periode februari 2013 - mei 2013 bedraagt 1046 euro. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische onderdaan voor haar alleen al maar net boven deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor de referentiepersoon te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatig verblijf in België verstreken".

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"De Raad is, met betrekking tot de materiële motiveringsplicht in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van zijn aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001; arrest RVY nr. 2563 van 12 oktober 2007).

Aangezien de verwerende partij meent dat de Belgische onderdaan over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt, waarbij zij verwijst naar het gemiddeld nettoloon dat zij genereerde voor de periode februari 2013-mei 2013, met name 1046, 00 €.

Dit gebeurt op basis van een berekening van de netto-inkomsten uit arbeid, gegenereerd door de moeder van verzoekster.

Dat evenwel een goede nalezing van de loonfiches duidelijk maakt dat de inkomsten van de referentiepersoon hoger lagen dan wat berekend werd door de verwerende partij op basis van de loonfiches.

Zo vermeldt de loonfiche van maart 2013 een economische werkloosheid van 3 dagen, wat betekent dat de inkomsten van de Belgische onderdaan in ieder geval hoger liggen dan wat door de verwerende partij wordt voorgehouden.

Artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat aan de voorwaarde van de beschikking over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, en dat de werkloosheidsuitkeringen in aanmerking worden genomen voor zover de betrokkene kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Vermits er uit de voorgelegde stukken enerzijds blijkt dat de referentiepersoon een vast inkomen uit arbeid heeft en anderzijds dat dit soms gedeeltelijk aangevuld worden met een werkloosheidsuitkering is de door verwerende partij gemaakte berekening onjuist op basis van de in haar bezit zijnde gegevens.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat zij rekening gehouden heeft met de aanvullingen uit werkloosheidsuitkering die gebeurden op de inkomsten uit arbeid, zodat zij op een onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen.

De materiële motiveringsplicht, evenals artikel 40 ter, 2° lid, 3° van de Vreemdelingenwet werd dan ook geschonden.”

2.2. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de bloedverwanten in neergaande lijn van een burger van de Unie alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die

gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden."

In casu weigerde verweerder aan verzoekster het recht op verblijf van meer dan drie maanden, omdat niet is aangetoond dat de Belgische ascendent die zij wenst te vervoegen, overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet, beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Meer concreet stelde verweerder vast dat de aangetoonde bestaansmiddelen, met name inkomsten uit een deeltijdse tewerkstelling die in de periode van februari 2013 tot en met mei 2013 gemiddeld 1046 euro netto bedroegen, niet toereikend zijn. Hierbij wijst verweerder erop dat de armoedegrens voor een alleenstaande in België reeds 1000 euro per maand bedraagt, zodat het aangetoonde inkomen te laag ligt om zowel aan verzoekster als de referentiepersoon een behoorlijke levensstandaard te garanderen en er een risico bestaat voor zowel verzoekster als de Belgische referentiepersoon om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Verzoekster betwist voormelde motivering als dusdanig niet, doch betoogt dat de inkomsten van haar moeder in werkelijkheid hoger zijn dan de inkomsten die verweerder als uitgangspunt neemt. Zij stelt dat dit blijkt uit de voorgelegde loonfiches, waarop voor de maand maart 2013 wordt aangegeven dat er sprake is van drie dagen economische werkloosheid. Zij geeft aan dat bijgevolg het inkomen uit tewerkstelling soms wordt aangevuld met een werkloosheidsuitkering en besluit dat verweerder op basis van een onjuiste feitenvinding tot zijn beslissing is gekomen en kennelijk onredelijk handelende.

De Raad merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de overgemaakte loonfiches inderdaad melding maken van 10 uren economische werkloosheid gedurende de maand februari 2013 en van 12 uren economische werkloosheid gedurende de maand maart 2013. Uit deze voorgelegde loonfiches kan evenwel niet worden afgeleid of verzoekster voor deze periode effectief een werkloosheidsuitkering heeft ontvangen laat staan hoeveel deze dan wel bedroeg. Verzoekster legde ter staving van haar aanvraag geen verdere bewijzen van inkomsten uit werkloosheidsuitkeringen voor wat deze uren/dagen van economische werkloosheid betreft. De Raad benadrukt in dit verband dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekwam om haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te staven met alle bestaansmiddelen waarover de te vervoegen Belgische onderdaan of zichzelf beschikt. Zij bleef evenwel in gebreke bewijzen voor te leggen van bijkomende inkomsten uit werkloosheidsuitkeringen van de Belgische ascendent. Er blijkt niet dat het aan verweerder toekwam om zelf na te gaan of de Belgische ascendent aanvullende werkloosheidsuitkeringen ontving voor de uren/dagen economische werkloosheid en voor welk bedrag. Aldus kan niet worden vastgesteld dat verweerder zich, gelet op de stukken zoals deze voorlagen bij de aanvraag, niet heeft gesteund op de juiste feitelijke gegevens waar hij uitgaat van een gemiddeld aangetoond inkomen van de Belgische ouder van 1046 euro netto. Het komt de Raad verder ook niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder uitgaat van de concrete inkomsten zoals deze voorlagen bij de aanvraag.

Ten overvloede merkt de Raad in dit verband ook op dat ongeacht het feit dat de werkloosheidsuitkering ten gevolge van tijdelijke economische werkloosheid in principe wordt toegekend, zonder dat hiervoor een bepaald aantal dagen voorafgaandelijke arbeid vereist is, niettemin dient te worden opgemerkt dat verzoekster – om de werkloosheidsuitkering te ontvangen – de uitkering op correcte wijze dient aan te vragen bij de uitbetalingsdienst. Het loutere feit dat verzoekster tijdelijk economisch werkloos was, laat derhalve niet toe met zekerheid te stellen dat zij tevens over een vervangende werkloosheidsuitkering beschikte. Ook thans legt verzoekster bovendien geen enkel bewijs voor van ontvangen werkloosheidsuitkeringen.

De Raad besluit dan ook dat niet kan worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is uitgegaan van onjuiste gegevens of kennelijk onredelijk handelde waar hij enkel het aangetoonde nettoloon gegenereerd uit de deeltijdse arbeid van de referentiepersoon heeft weerhouden als bestaansmiddelen van de Belgische ascendent.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS